

ZARZĄDZENIE

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sędzia Sądu Najwyższego orzekający w Izbie Karnej tego Sądu Zbigniew
Puszkarski

w związku z wystąpieniem skazanego **M. N.**
sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania sądowego
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. akt XXI K (...),

zarządził:

1. zawiadomić skazanego M. N., że:

- wskazana przez niego okoliczność nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania z urzędu,
- na zarządzenie nie przysługuje zażalenie.

2. zakreślić sprawę w repertorium KO prowadzonym w Wydziale IV Izby Karnej Sądu Najwyższego.

UZASADNIENIE

Skazany M. N. skierował do Sądu Apelacyjnego w (...) datowane 13 stycznia 2022 r. pismo określone jako „Wniosek”. Wskazał, że „zaskarża” wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 października 2021 r. o sygn. akt II AKa (...), zarzucając: „naruszenie art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 41 kodeksu postępowania karnego poprzez wydanie wyroku przez Sąd, który ze względu na sposób wyłonienia nie spełniał warunku niezależności i bezstronności”. Wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w uzasadnieniu podniósł, że „w wydaniu zaskarżonego wyroku brał udział sędzia powołany na stanowisko na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa wyłonionej po uprzednim skróceniu w sposób niezgodny z Konstytucją RP kadencji legalnie

działającej Rady”. Powołując się na uzasadnienie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. (C585/18; C 624/18; C 625/18) oraz uchwałę pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20) uznał, że „stan ten stworzył podstawy do wątpliwości co do wpływu sil politycznych na powołanie sędziego”, co „skutkuje naruszeniem gwarancji bezstronności i niezależności wyłonionego z udziałem takiego sędziego sądu”. Na koniec sprecyzował, że jego wystąpienie wynika z udziału w składzie orzekającym Sądu odwoławczego sędziego Sądu Apelacyjnego W. P. („uchwała NEOKRS nr (...) z dn. 11 grudnia 2018).

Wezwany do sprecyzowania przedmiotowego pisma, M. N. nadesłał datowane 26 stycznia 2022 r. „Oświadczenie” z informacją, że wnosi o wznowienie postępowania, nadto o „przywrócenie terminu zawitego”, który upłynął w tym przypadku 5 stycznia 2022” i wyznaczenie adwokata z urzędu. Następnie pisma skazanego zostały przekazane wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu (Izba Karna), gdzie po zarejestrowaniu pod sygnaturą IV KO 22/22, sprawę przydzielono losowo do referatu jednego z sędziów.

Rozważając treść pism skazanego należało przyjąć, że M. N. sygnalizuje wystąpienie w jego sprawie uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (nienależyta obsada sądu). Wobec tego, że w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. wznowienie postępowania sądowego może nastąpić tylko z urzędu, zatem nie na wniosek strony (art. 542 § 3 k.p.k., zob. także uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48 i inne wydane później orzeczenia SN), przedmiotowe pismo należało potraktować nie jako wniosek o wznowienie postępowania z urzędu, ale jako dopuszczalne na gruncie art. 9 § 2 k.p.k. wystąpienie, sygnalizujące konieczność wznowienia z urzędu postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt II AKa (...). O ile konieczność taka nie zachodzi, odniesienie się do tego wystąpienia nie wymagało wydania przez Sąd Najwyższy decyzji procesowej; wystarczające jest udzielenie autorowi pisma stosownej informacji (zob. np. postanowienia SN z: 4 sierpnia 2005 r., II KZ 37/05; 21 sierpnia 2008 r., V KZ 27/08; 3 czerwca 2009 r., V KZ 31/09; 16 lutego 2021 r., I KZ 6/21). Widoczne jest, że staranie skazanego o przywrócenie terminu i wyznaczenie obrońcy z urzędu było wynikiem niezrozumienia pisma obrońcy, który występował w sprawie o wydanie wyroku łącznego. Pismo to dotyczyło możliwości wniesienia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 października 2021 r., natomiast wystąpienie w trybie art. 9 § 2 k.p.k. nie jest ograniczone terminem, jak też nie jest objęte przymusem adwokacko-radcowskim.

Rozważając zaś podniesioną przez skazanego okoliczność należało uznać, że w takiej postaci, w jakiej została zaprezentowana, nie przekonuje ona o konieczności wznowienia postępowania z urzędu. W powołanej przez M. N. uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20) nie wyrażono poglądu, że udział w składzie orzekającym osoby powołanej na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw zawsze prowadzi do nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazano, że uchybienie to zachodzi, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach (podkr. SN), do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (teza 2. uchwały). W uzasadnieniu, nie pretendując do stworzenia pełnego katalogu okoliczności, mogących wywoływać wątpliwości co do należytej obsady sądu, gdy w jego składzie zasiada sędzia rekomendowany przez tzw. neoKRS, wskazano typowe przypadki, mogące prowadzić do uznania, że uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. faktycznie zaistniało (zob. zwłaszcza pkt VII.52 uzasadnienia uchwały). Do żadnego z nich, względnie innego, skazany nie nawiązał. Należy nadto zaznaczyć, że podejmując uchwałę z dnia 23 stycznia 2020 r. Sąd Najwyższy miał w polu widzenia powołany przez skazanego wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. (zob. pkt I.1 i in. uzasadnienia uchwały).

Kontynuacją linii wspomnianej uchwały jest uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, w której stwierdzono m.in., że „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (pkt 2. uchwały).

Mając powyższe na uwadze, zarządzono jak na wstępie. Wobec tego, że niniejsze zarządzenie nie ma charakteru decyzji procesowej nadającej się do kontrolowania w trybie instancyjnym, jego wydanie nie rodzi możliwości wniesienia zażalenia przez skazanego.

